

„Отивай т а м (разр. а.) на славен път...“ – „При раздяла“, 1901.)

Вторично изведеният, произведен смисъл на *там* (волютност, свобода, духовност) е изключително важен за обзора на опозицията *там* – *тук* в поетическите текстове на Яворов. Вече бе изтъкнато, че късната Яворова *Родина* е образ от перцептивен порядък, че този образ, съсредоточен *тук, в сърцето*, конституира духовността на лирическия субект („Родина“). Макар и да загатнахме в първа глава как присъства образът *Родина* в ранните текстове, вече е наложително да поставим открито въпроса: действително ли стихотворението „Родина“ възвестява нов, отявлено различен подстъп към патриотичната тема, действително ли е настъпило тотално преобръщане в репрезентацията на всички образни и мотивни единици, свързани с *Родината*. В ранната поема „В тъмницата“ и в „Арменци“ то е спомен, но също така и интензивно изживяван блян, т.е. *идеално* пространство. В „Заточеници“, както вече стана дума, образът е подложен на семантична трансформация: конкретните географски маркери се стопяват, помръкват, за да засияе *Родината* именно като спомен-блян със сакрален ореол. В поемата „Нощ“ *Родината* е отново психически пълнеж на бляна, т.е. духовна трансценденция *отвъд* – застанал над битовите, чисто емпирични ограничения, този образ представлява една особена надредност в текста. Макар и „съставена“ от конкретни (популярно-агитационни) географски реалии („от Дунав до Егея бял / и от Албанската пустиня до Черноморските води“), *Родината* в поемата „Нощ“ най-малко може да се определи като сетивно нагледен образ. Нейните по-детайлни очертания в поемата нямат нищо общо с Вазовата миметичност и любов към детайла: касае се за напълно условни, **емблематични** знаци на родното пространство. И ако държим на по-точната формулировка – за знаци на бленуваната (*идеалната*), а не на реалната *Родина*. Следователно, в поемата „Нощ“ (1901) *Родината* също изпълва духовната същност на лирическия субект